

КОМПАС- KOMPAS

Published by the Macedonian Welfare Association Inc. Media Group

Office Address

Cnr. Allan St. & Wentworth Lane
Port Kembla NSW 2505

Postal Address

PO Box 101

Port Kembla NSW 2505

Ph: (02) 4275-2266

Fax: (02) 4276-4264

e-mail: mwa@mwainc.org

web: www.macedonian.welfare.org.au

КОМПАС does not accept unsolicited material. Material in КОМПАС is copyright and reproduction in part or whole without the permission of the publisher is prohibited.

Every effort has been made to ensure that the information in this magazine is accurate at the time of printing. The publisher cannot be held liable for any omissions and human errors that may occur in this publication. The publisher cannot accept responsibility for any "misleading or inaccurate" material advertised. The publisher welcomes information and suggestions for correction and improvement.

Front Photo

1928: Macedonians, somewhere in central west NSW

Насловна Страна

1928 г: Македонци, негде во централно-западен НЈВ

Design and Layout

Mendo Trajcevski

Content

- 2 From the Editor
- 3 Letters
- 4 Flight to Australia
- 22 When the men left for Australia
- 40 Community Welfare Information and Services
 - MWA 25th Anniversary
 - New Day Care Centre
 - Gambling
 - MAWA Sydney Services
- 60 Play "Fear & Shame" Success
- 64 Boulevard on Beaumont Sponsor of Macedonian Clubs
- 68 "St. Nedela" beacon on the Gold Coast
- 70 Ambassador Gaber
- 84 DoCS "Caring 4 your child"
- 88 Wollongong City Council Community Information
- 94 Profile
 - "Blaze Krstanoski-Blazeski"
- 98 Cooking for a Crowd

Содржина

- 2 Од Уредникот
- 3 Писма
- 14 Лет за Австралија
- 30 Кога мажите заминаа за Австралија
- 44 Информации и услуги за заедницата
 - МДЗ 25 годишнина
 - Нов Центар за Денска Грижа
 - Коцкање
 - Услуги на МАДЗ од Суднеј
- 62 Успех на Драмата „Старав и Срам“
- 66 Булевар на Беумонт Спонсор на Македонски Клубови
- 69 „Св. Недела“ светилник на Златните Песоци.
- 76 Амбасадор Габер
- 86 DoCS - Грижа за вашето бебе
- 90 Општина на град Волонгон Информации за заедницата
- 96 Профил
 - „Блаже Крстаноски-Блазески“
- 98 Готвење за калабалак

Mendo Trajcevski
Мендо Трајчевски

Dear Readers

We are a bit late, but we finally manage to get the latest issue out just in time to celebrate the Macedonian Welfare Association 25th Anniversary and International Women's Day with two beautiful and touching stories from Macedonian ladies.

Koca Sazdanov from Vardar Macedonia tells us about her flight to Australia in 1948 which took her a month to come to Australia.

Gona Moorgev from Aegean Macedonia recalls the tragedies in her family when the men left for Australia and her experience as a child which cut her education short.

We say goodbye to the Macedonian Ambassador Victor Gaber and look forward to the new Ambassador and the Embassy maintaining the link with the community and promoting the Macedonian history, culture and tradition through festivals and exhibits.

As always we bring you the latest information on the projects, activities and services offered by the Macedonian Welfare Centers and government departments and agencies such as Wollongong City Council and Department of Community Services.

Our appreciation to the Department of Ageing Disability & Home Care, who provided funds to the Macedonian Welfare of Port Kembla to open up a new Day Care Centre in Dapto where the elderly and disabled Members of the Macedonian Community can come together to socialise. As of March 2008 the MWA will be operating 5 Day/Respite Care Centres a week. Now the task is to secure a second mini-bus.

There will not be a travel story on Australia in this issue as our editor was overseas but we do profile prominent members of the Macedonian community.

We wish you pleasant reading .

Mendo Trajcevski
Editor

Почитувани читатели,

Малку задоцнивме, но конечно успеавме да го подготвиме најновото издание токму навреме за да ја прославиме 25 годишнина на Македонското Добротворно Здружение и Меѓународниот Ден на Жената со две прекрасни и допирливи приказни од нашите дами Македонки.

Коца Сазданов од Вардарска Македонија ни раскажува за нејзиниот лет до Австралија во 1948 година кој што траел цел месец додека да стигне во Австралија.

Гона Мурџев од Егејска Македонија се потсетува на трагедиите во нејзината фамилија откако мажите заминале за Австралија и за нејзиното искуство како дете со кое и се скрати образованието.

Се збогуваме со македонскиот Амбасадор Виктор Габер и со нетрпение очекуваме нов Амбасадор и Амбасадата да продолжи да одржува врски со заедницата и да ја промовира македонската историја, култура и традиција преку прослави и изложби.

Како и секогаш ви нудиме најнови информации за проектите, активностите и услугите што се нудат во Македонскиот Добротворен Центар и владините министерства и агенции како што се Општината на градот Волонгонг и Министерството за Социјални Услуги.

Наша почит кон Министерството за Старење, Инвалидност и Домашна Грижа, кој даде парични средства на Македонскиот Центар во Порт Кембла за да отвори нов центар за денска грижа во Дапто, каде што постарите и изнемоштени членови од македонската заедница ќе можат да се собираат за дружење. Од март 2009 година МДЗ ќе управува со 5 центри за денска/одменска грижа во неделата. Сега задачата е да се обезбеди втор мини автобус.

Во ова издание нема приказна за патување низ Австралија бидејќи нашиот уредник беше во странство, но имаме профил на истакнати членови од македонската заедница.

Ви посакуваме пријатно читање.

Мендо Трајчевски
Уредник

Flight to Australia

Koca was not yet born when her father Joan left for Australia. Twenty-one years later they would come face-to-face for the first time at Sydney airport.

TEXT BY: MENDO TRAJCEVSKI
PHOTOS: KOCA SAZDANOV

Prior to going to Australia, Koca's father had been in France for three years. He returned to his village of Velusina in Macedonia briefly to be with his wife Ilinka and older daughter Petra before setting off for Australia in 1927.

According to Koca, Joan could not find any work in the major cities on the east coast of Australia. He and other Macedonian men in similar situation resorted to rummaging through garbage bins to look for food. Eventually he went to the country to look for work and he worked a variety of jobs. For a time he worked on a sheep farm in Walgett with Marko Markovski (Razmovski) from the same village, before securing full time employment with the whitegoods factory Email in Orange, New South Wales.

I spoke with Koca and her husband Kole in their Newcastle home about her experience coming to Australia and life in Australia. Koca's brother-in-law, Alek Sazdanov was also present who contributed to the conversation with specific details.

"I knew I had a father in Australia

but I had never seen him" said Koca. "My sister too had no recollection of him as she was too young to remember when he left for Australia in 1927, the same year I was born. After WWII, more specifically in 1948, the worst period in "Communist Yugoslavia" my father went through the Red Cross in order to bring me and my mother to Australia. My sister Petra by now was married to Dimko Mitkovski from Velusina. We travelled to Belgrade and from there we were to go to our ship but in Belgrade we were told that there was a problem with the ship and to go back home and that we will be contacted when the ship was ready. We returned home and did the summer chores and waited for the call but it never came. My uncle Kosta Kocovski, who had been in America for a number of years, was a very informed and determined person, said to me "let's go to Belgrade and see what's happening". So Kosta and I went to Belgrade and we were told to come back the following day. We spent the night at the Railway Station and the following day we turned up at the office where we were met by a

Left: Koca in Orange, prior to her marriage.

Лево: Коца во Оринџ пред да се омажи.

Koca on right with her sister Petra and cousin Trajan shortly prior to leaving for Australia.

Коца десно со сестрата Петра и братучедот Трајан пред да замине за Австралија

young man. He took my passport and said to wait here. By the end of the day he came back and said that my mother and I should not have been turned back and his next statement shocked and frightened me. He said "Do you want to go to Australia right now?" I said how can I? I have no clothes or anything with me and my mother is home. He said "I can let you go now and you mother can come later". I started to cry and said to my uncle "I cannot go without my

mother". My uncle insisted that I go and so too did the young man. To make matters worse my passport was to expire within a few days. I yielded to the wishes of the young man and my uncle. I was taken to the airport at Zemun and told by the young man that this was my plane to take me out of Yugoslavia and to freedom.

I embraced my uncle, said goodbye and with shaky legs walked to the plane which was bound for Czechoslovakian. From there we

flew to England and once there I was placed in a small waiting room where people were coming and going and before long I was all by myself. I was so frightened. Did not speak a word of English, did not know anything about what was happening or where I was and often I would break out in tears. In my 21 years in the village I had never gone beyond our closest city of Bitola.

As I was sitting there I noticed a man and a woman going back

and forth as they were looking for someone. I overheard them speak in Serbian “she must have died on the way here?” I thought that these people could be looking for me and I introduced myself and they asked me if I came from Macedonia to which I replied “yes”. Indeed they were looking for me but they had me listed as a 70 year old lady. The man embraced me and I started to cry. He said not to cry for what has happened to me is unheard of and that I may be the first women to leave Communist Yugoslavia officially after WWII. He said that I may have to stay in England for a few weeks or months until a flight for Australia is found for me. They took me in their car and we went

to a Restaurant where other people, all strangers to me, joined us. I was so frightened that I fainted and when I recovered started crying.

A young Serbian lady approached me and said that she will be looking after me while in England. I stayed with her for 3 weeks and in that time this lovely lady helped me obtain a new passport and a visa as by now the old one had expired. When the time came to leave she took me to the airport and spoke with an elderly English lady who was about to board the same plan. They spoke in English and discovered that she is also going to Australia. The Serbian lady handed me over to the older lady with specific instructions. She was to look after me

1928: Joan, 1st on left and Bozin Tuntev 4th from left, with other unknown Macedonians.

1928: Јоан, прв од лево и Бозин Тунтев, четврт од лево со други непознати македонци.

Лет за Австралија

Коца се уште не беше родена кога татко и Јоан замина за Австралија. Дури по дваесет и една година тие за прв пат се сретнаа лице в лице на аеродромот во Сиднеј.

Пишува: Мендо Тралчевски
Слики: Коца Сазданов
Превод: Билана Колевски

Пред да се упати кон Австралија, таткото на Коца бил во Франција три години. Тој се врати во неговото село Велушина во Македонија за кусо време за да биде со жена му Илинка и постарата ќерка Петра пред да замине за Австралија во

1927 година.

Според Коца, Јоан не можел да најде работа во поголемите градови на источниот брег на Австралија. Тој и други македонски мажи во слична состојба преживуваа со пребарување во кантите за ѓубре за да бараат храна. Конечно тој замина

Лево: Коца со нејзиниот татко Јоан веднаш по стигнувањето во Австралија.

Left: Koca and her father Joan straight after her arrival in Australia

за внатрешината на Австралија да бара работа и работеше разни работи. Едно време работеше на фарма со овци во Валгет со Марко Марковски (Размовски) од истото село, пред да најде работа со полно работно време во фабриката за апарати за домаќинството Емаил во Оринц, Нов Јужен Велс.

Јас разговарав со Коца и нејзиниот сопруг Коле во нивната кука во Њукасл за нејзиното искуство при доаѓањето во Австралија и животот во Австралија. Деверот на Коца, Алек Сазданов исто така беше присутен кој што придонесе во разговорот со одредени детали.

„Јас знаев дека имам татко во Австралија но никогаш не бев го видела“ рече Коца. „Исто така и мојата сестра не се сеќаваше на него бидејќи беше многу мала за да го запомни пред тој да замине за Австралија во 1927 година, истата година кога сум родена јас. По Втората Светска Војна, поточно во 1948 година, најлошиот период

во „Комунистичка Југославија“ татко ми отиде преку Црвен Крст за да не донесе мене и мајка ми во Австралија. Сестра ми Петра во тоа време се омажи за Димко Митковски од Велушина. Ние патувавме до Белград, а од таму требаше да одиме со брод, но во Белград ни кажаа дека имало проблем со бродот и да се вратиме назад дома и дека ќе н и се јават кога ќе биде спремен бродот. Ние се вративме дома и работевме летни работи и чекавме да не викнат но тоа никогаш не се случи. Чичко ми Коста Кочовски, кој што бил во Америка многу години, беше многу информиран и одлучен човек, ми рече „ајде да одиме во Белград и да видиме што се случува“. Така Коста и јас отидовме во Белград и ни рекоа да се вратиме наредниот ден. Ја поминавме ноќта на железничка станица и наредниот ден се упативме во канцеларијата каде што не пречека еден млад човек. Тој го зема мојот пасош и ми рече да чекам тука. Пред крај на

Долу: Марко Размовски од Велушина, негде во Оринц.

Below: Marko Razmovski from Velusina, somewhere in Orange

Горе: Јоан во првата година во Австралија

Десно: Млад и симпатичен Коле (од десно) со кој се заљуби Коца

*Above: Joan in the first year in Australia
Right: Young and handsome Kole (on the right) with whom Koca fell in love.*

денот тој се врати и рече дека мене и мајка ми не требало да не вратат, а наредната реченица ме шокира и ме исплаши. Тој рече „Дали сакаш да одиш во Австралија сега?“ Јас реков како можам? Немам ни облека ни ништо со мене, а мајка ми е дома. Тој рече „Можам да те пуштам тебе сега, а мајка ти може да дојде подоцна.“ Јас почнав да плачам и му реков на чичко ми „Не можам да одам без мајка ми“. Чичко ми инсистираше да одам, а исто така и младиот човек. А за да биде уште полошо на мојот пасош му истекуваше рокот за неколку дена. Јас се покорив на желбите на младиот човек и на чичко ми. Ме однесоа на аеродром во Земун и младиот човек ми кажа дека авионот ќе ме однесе надвор од Југославија на слобода.

Се поздравив со вујко ми, се збогувавме и нозете ми се тресеа кога се качив во авионот кој леташе за Чехословачка. Од таму летнавме за Англија, а таму ме сместија во мала чекална каде што влегуваа и излегуваа луѓе и едно време останав сама. Многу се исплашив. Не зборував ниеден збор на англиски, не знаев ништо што се случува ниту каде сум и често плачев. Во моите 21 година во селото никогаш не бев излегла подалеку од најблискиот град Битола.

Како што седев таму забележав маж и жена како бараат некој. Ги прислушнав како зборат на српски „таа сигурно умре по патот до тука?“. Си помислив дека овие луѓе можеби ме бараат мене и им се претставив, а тие ме прашаа дали сум од Македонија и јас одговорив „да“. Навистина тие ме бараа мене, но си мислеле дека јас имам 70 години. Човекот ме гушна и јас почнав да плачам. Тој ми рече да не плачам бидејќи никој не чул за тоа што ми се случи и дека можеби јас сум првата жена што официјално ја напуштила Комунитичка Југославија по Втората Светска Војна. Тој рече дека можеби јас ќе треба да останам во Англија неколку недели додека ми најдат лет за Австралија. Ме одведоа

во нивната кола и отидовме во ресторан каде што и други луѓе што не ги познавав ни се придружија. Јас бев толку исплашена што се онесвестив а кога се соземав почнав да плачам.

Една млада Србинка ми се приближи и ми рече дека таа ќе се грижи за мене додека јас сум во Англија. Јас останав со неа 3 недели, а за тоа време оваа прекрасна дама ми помогна да извадам нов пасош и виза бидејќи мојот стар пасош дотогаш беше истечен. Кога дојде време да заминам таа ме однесе на аеродром и зборуваше со една постара Англичанка што требаше да се качи на истиот авион. Тие зборуваа на англиски и открија дека и таа патува за Австралија. Србинката ме предаде на постарата жена со одредени инструкции. Таа требаше да ме чува по патот до Австралија и да ме предаде само на татко ми. Јас и покажав слика од мојот татко. Цела недела колку што ни требаше да стигнеме до Австралија, жената се грижеше за мене.

Кога стигнавме во Дарвин, слушнав како го викаат моето име Г-ѓица Ристич и со помош на мојата придружничка ми кажаа дека татко ми ме чека во Сиднеј. Си зборев сама на македонски „О господе, каде одам, не го ни познавам татко ми“. Мојот извик го прислушна еден млад човек што седеше до мојата придружничка. Цела недела патувавме заедно и не прозборевме, но излезе дека и тој е Македонец. Тој беше на моја возраст и патуваше за Австралија кај чичко му кој имаше заеднички бизнис со татко му кој што неодамна починал. Тој ме праша од каде сум и јас му одговорив дека сум од Велушина. Тој рече дека чул за селото бидејќи потекнува од околните села од Егејска Македонија. Сите патници беа изненадени и воодушевени кога зборував со овој млад човек бидејќи за прв пат ме слушнаа како зборувам.

На 28ми август 1948 година ние пристигнавме во Сиднеј и не однесоа во чекална каде што ни се

придружи татко ми. Ова беше прв пат што се видовме. Се утешувавме и јас плачев, среќна што сум на крај од моето патување, но тажна што мајка ми не е тука со нас. Младиот Македонец патуваше за Мелбурн но немаше пари и никој не го чекаше на аеродром. Татко ми му даде 10 фунти и по изразување благодарност тој рече дека ќе ме земе за жена. Тоа никогаш не се случи“ се насмејна Коца.

„Имаше една кола и возач што не чекаа да не одвезат до Оринџ. Не одведоа во голема куќа на два спрата на улицата број 7 Водворд Стриг. Татко ми добро успеал. Тој ја имаше оваа куќа и друга во партнерство со една пријателка, плус 10 блокови земја“ рече Коца.

Сопругот на Коца, Коле, се придружи во разговорот и рече, „во тие времиња Мендо речиси сите македонски мажи имаа пријателки“. Тој додаде „овие така наречени пријателки ги посетуваа нивните македонски пријатели кога добиваа плата и им помагаа да ја потрошат“.

„Пријателката на татко ми се викаше Аида и таа и нејзиното семејство многу му помогнаа на татко ми. Тие му дадоа пари на заем за да го купи имотот и таа беше што помогна да ме донесе мене и конечно мајка ми во Австралија. Таа ме сакаше многу и јас ја почитувам и и се восхитувам“ гордо рече Коца.

Коца продолжи. „По две недели татко ми рече дека јас треба да работам и да си заработувам мои пари. Почнав да работам како чистачка во истата куќа каде што живеевме бидејќи беше голема и имавме соби што ги издававме како канцеларии и докторска ординација. Ова го работев краток период, а потоа Аида, која беше главен готвач во ресторанот во еден од локалните хотели, ме пикна таму да чистам и да мијам. Сопствениците на хотелот немаа деца и јас им се допаднав и по две недели ме преместија од миење на мesteње на креветите во хотелот. По извесно време тие ме преместија во ресторанот да служам гости иако едвај знаев англиски. Тие беа упорни, ми дадоа униформа

25th Anniversary for Macedonian Welfare

Starting with a small grant of \$ 7,500 from the Department of Community Services (DoCS), then known as Youth and Community Services, the Macedonian Welfare Association (MWA) came to existence in March of 1984. This year we mark the 25th year of service delivery to the Macedonian Community and I happy to say that DoCS is still funding the Association.

BY: MENDO TRAJCEVSKI

What has changed over the years and what has not?

Well the Association is still located in Port Kembla because 25 years ago most of the Macedonians (80%) were located in Port Kembla, Warrawong, Lake Heights and Cringila. Now only about 40 % reside in these suburbs, but those 40% tend to be the most disadvantaged members of

the community such as the aged and unemployed. So the office location is still relevant. Our appreciation to Wollongong City Council for providing the office building and the adjacent facilities for our group activities.

Gone are the days when everyone was working in the heavy manufacturing industries and there were lots of doublers, rosters and even

tipplers to work. Gone are the days where each suburb had a Macedonian Dancing Group and functions were held each fortnight. Gone are the days when the baker would unload a few dozen loafs of bread at the Macedonian boarding houses and pork was purchased by the hoof and not by the kilo. Gone are also the earnings, most of which have been invested in two storeys 5 bedroom brick house. Gone are the children from these houses to their brand new mega homes in new and upcoming suburbs

We now have an aged population. The average age of our clients is close to 60 years and with that we have a large number unemployed or on social benefits and in poor health. Working in the heavy and dangerous industries for many years, excessive food consumption and an unbalanced diet, not exercising, no hobbies, has resulted in poor and deteriorating health amongst the aged population. The community no longer has disposable funds as it did years ago and as a consequence many of the Macedonian organisations have folded and the major projects undertaken years ago by some organisations are still not completed due to lack of funds. Socialising has now changed venue from visiting friends and relatives or attending functions, to visiting local Clubs where playing the pokes is a common past time.

The demand for services on the MWA is increasing and currently 75% of our services are directed towards Aged Care. We endeavour to accommodate the increase by opening more Day and Respite Care Centres and looking at purchasing a second minibus. Our first minibus was purchased years ago and it was renewed 7 years ago with funding from the Federal Department of Health and Aging and State Department of Ageing Disability and Home Care and some funds from the MWA. We envisage the situation over the next 25 years to become worse as the community ages further and the problems associated with ageing such as dementia become more prevalent.

We are the largest migrant

community in the region and as such we do bring in about 20 or so young people each year from Macedonia through marriage. Most of these new arrivals are now better educated and more knowledgeable about world events and are keen to learn English and a trade, something that was lacking in the arrivals of the late 60's and early 70's. Many of our clients although in Australia for 40 years know very little English and seek assistance from the MWA on any matter. Currently we have close to 3,000 clients on our database

The Macedonian Welfare Association has been providing support and assistance to the new arrival for close to 25 years. Unfortunately the Department of Immigration and Citizenship stopped funding the MWA for this type service, but the Macedonian Centre has not stopped assisting these people who may be the future community leaders.

Because of the good reputation that the MWA has built over the years, close to 15 % of our clients are from other nationalities, which include Portuguese, Russian, Bosnian, Albanian and others. So the number of people seeking immigration and settlement assistance is greater than

what the Department of Immigration believes and warrants funding of the MWA.

Over the last 5 years the MWA commenced printing a quarterly magazine titled KOMPAS. The magazine features regular information on the services the MWA and other similar organisations provide and it documents the history of the early Macedonian immigrants and the contributions they have made in the development of Australia. The magazine is distributed Australia wide and a number of copies go overseas. The magazine is written in English and Macedonian so that it can be appreciated by the whole family, young and old. The magazine is well received by the Macedonian community and government and non-government agencies alike

Over the last 25 years we have seen many volunteers come and go, many staff that we trained moved on to better positions and gave a start to a number of new arrivals. Our appreciation to the Funding bodies, to the committee of management, staff and most of all to the volunteers who contribute their time, skill and desire to help.

Почнувајќи со мал фонд од \$ 7,500 од Министерството за Социјални Услуги (ДОКС), тогаш под името Услуги за Младината и Заедницата, Македонското Добротворно Здружение (МДЗ) започна со работа во март 1984 година. Оваа година ние одбележуваме 25 години работење за македонската заедница и среќен сум да изјавам дека ДОКС се уште го финансира Здружението.

Пишува: Мендо Трајчевски
Превод: Биљана Колевски

Што се промени низ годините а што не?

Здружението се уште е лоцирано во Порт Кембла бидејќи пред 25 години повеќето Македонци (80%) беа сместени во Порт Кембла, Варавонг, Леик Хаитс и Кринцила. Сега само околу 40 % живеат во овие населби, но тие 40 % се најзагрозените членови од заедницата како што се пензионерите и невработените. Затоа канцеларијата е се уште значајна. Почит кон Општината на градот Волонгонг што ни го дава

објектот за канцеларии и соседниот објект за групни активности.

Поминаа деновите кога сите работеа во тешките индустриски фабрики и имаше многу „рости,, дупли смени, па дури и трипли смени за работење. Поминаа деновите кога секоја населба имаше македонска играорна група и игранки се одржуваа секои две недели. Поминаа деновите кога пекарот носеше леб со вреќа по македонските домови и се купуваше цела свиња, а не на кило. Исто така заврши и заштедата, која највеќе се искористи за двоспратни куќи со 5

спални соби. Се преселија и децата од овие куќи во нивните скрос нови огромни куќи во нови населби.

Сега ние имаме старосно население. Просечната возраст на нашите клиенти е близу 60 години, а со тоа имаме голем број невработени или на социјална помош и со нарушено здравје. Работејќи во тешките и опасни индустрии многу години, прекумерно јадење и нерамномерна исхрана, без вежбање, без хоби, се се одрази во слабо и нарушено здравје кај постарото население.

Заедницата нема веќе средства за трошење како што имаше пред неколку години, а како последица многу македонски организации пропаднаа, а поголемите проекти што некои организации ги превземаа пред неколку години се уште не се довршени заради недостаток на фондови. Сега дружењето го промени местото од посетуваат пријатели и роднини или одење на игранки, сега ги посекаат локалните клубови каде коцкњето на машини е прифатливо.

Побарувачката за услугите на МДЗ се зголемува и моментално околу 75% од нашите услуги се насочени кон старосна грижа. Ние настојваме да ја задоволиме побарувачката со отварање повеќе Центри за Денска и Одменска Грижа и разгледување на можностите за купување на втор мини автобус. Нашиот прв мини-автобус го купивме пред многу години, а го обновивме пред 7 години со финансирање од Федералното Министерство за Здравство и Стареење и од Министерството за Стареење, Инвалидност и Домашна Грижа и некои средства од МДЗ. Ние предвидуваме во наредните 25 години ситуацијата да се влоши бидејќи заедницата се повеќе старее, а со тоа и проблемите поврзани со стареењето како што се деменција-склероза која се повеќе преовладува.

Ние сме најголема заедница со мигранти во регионот и како такви ние носиме околу 20 млади

луѓе секоја година преку брак. Повеќето од овие новодојдени сега се подобро образовани и имаат повеќе знаење за светските настани и желба да научат англиски и трговија, нешто кое им недостасуваше на доселениците кон крајот на 60те и во почетокот на 70те години. Многу од нашите клиенти иако се во Австралија веќе 40 години знаат само малку англиски и бараат помош од МДЗ за се и сешто. Моментално имаме околу 3,000 клиенти во нашиот компјутерски систем.

Македонското Добротворно Здружение им нуди поддршка и помош на новодојдените речиси 25 години. За жал, Министерството за Имиграција престана да го финансира МДЗ за овие услуги, но Македонскиот Центар не престана да им помага на овие луѓе кои можеби ќе бидат идни лидери во заедницата.

Заради добриот углед што МДЗ го изгради со години, скоро 15% од нашите клиенти се од други националности, кои вклучуваат Португалци, Руси, Босанци, Албанци и други. Така бројот на луѓето што бараат помош за имиграција и прилагодување е поголем отколку што смета Министерството за Имиграција и би

требало да го финансираат МДЗ.

Во изминатите 5 години МДЗ започна со печатење на тримесечното списание насловено како КОМПАС. Списанието нуди редовни информации за услугите при МДЗ и други слични организации и ја документира историјата на првите Македонци доселеници и придонесот што тие го направија за развој на Австралија. Списанието се разнесува низ Австралија, а неколку копии се праќаат и во странство. Списанието е напишано на англиски и македонски јазик за да може да го чита целата фамилија, и млади и стари. Списанието е добро примено кај македонската заедница а исто и кај владините и невладините агенции.

Во изминатите 25 години видовме многу доброволци како доаѓаат и си одат, многу вработени кои ние ги обучивме напредна на подобри работни места и им дадовме почетна насока на новодојдените.

Почет до финансирачките установи, до Управниот Одбор, вработените, а најмногу на доброволците кои го вложуваат своето време, вештини и желба да помогнат.

КОМПАС

macedonian community magazine

PRODUCED BY THE MACEDONIAN WELFARE ASSOCIATION PORT KEMBLA NSW